

WIJNWETERS

Wijnjournalist zijn vind ik het leukste beroep dat er is, en goede wijn proeven de fijnste bezigheid, dus tot zover geen klachten mijnerzijds. Maar waarom barst de wijnwereld toch van de betweters en bluffers? Oeps, die flapte eruit. Ik doel daarmee op wijnkenners die elke gelegenheid aangrijpen om hun kennis te spuien of die met stelligheid iets verkondigen wat ze niet zeker weten (waaronder veel *fake news*). Die vind je natuurlijk overal en in allerlei branches, maar de wijnwereld lijkt dit type mens bovenmatig aan te trekken.

Een verklarende factor zou de alcoholinname kunnen zijn. Alcohol kan mensen praatgraag en overmoedig maken. Ook trekt een wereld waarin makkelijk gedronken wordt misschien al meer problematische drinkers aan? Toch denk ik dat die aantrekkingskracht op betweters en bluffers er vooral mee te maken heeft dat er nu eenmaal eindeloos veel te weten valt over wijn. Van oogstjaarverschillen (per land, per regio, per wijnmaker), AOC-regels, vinificatiemethoden en pH-waardes tot portfolio's van importeurs en het privéleven van de wijnmakers.

Dat maakt wijn ook zo oneindig interessant. Helaas zijn er veel 'wijnweters' die misbruik maken van het feit dat veel anderen het ook niet precies weten en de wijnleek maar al te graag, en vooral ongevraagd, fijntjes uitleggen hoe het (niet) zit, zich eenoog in het land der blinden wanend.

Zelfs wijnmakers en oenologen spreken elkaar regelmatig tegen. Dit omdat ervaring en onderzoek tot voortschrijdend inzicht blijft leiden en iets in werkelijkheid nogal eens anders ligt dan voorheen werd aangenomen. Vraag maar eens aan drie wijnkenners wat

het effect is van kalk in de wijngaardbodem op de zuren in een wijn, wat er precies gebeurt met de tannine en zuren in een rijpende rode wijn of welk type eikenhout minder zuurstof doorlaat, en de kans is groot dat je drie verschillende antwoorden krijgt.

Ik moet hierbij denken aan een beroemd zen-gezegde (*koan*): 'Voordat je aan zenstudie doet, zijn bergen bergen en rivieren rivieren. Zodra je het zenonderricht begint te snappen, zijn bergen

Ik ben dol op mannen die makkelijk kunnen zeggen dat ze iets niet weten

geen bergen meer en rivieren geen rivieren. Pas als je het ultieme inzicht bereikt, zijn bergen weer bergen en rivieren weer rivieren.' En dat laatste niveau, de verlichting, bereiken maar heel weinig stervelingen. Juist als je meer wilt weten van een boeiend onderwerp zoals wijn kom je erachter dat er

altijd nog veel meer te weten valt, en dat je je hele leven bezig kunt blijven met leren en het beter doorgronden van de materie. Bergen zijn niet zomaar bergen en rivieren niet simpelweg rivieren, in zentaal. Zaken liggen vaak genuanceerder dan in eerste instantie gedacht. Daarbij hoort dat je regelmatig 'dat weet ik niet zeker', 'goeie vraag', 'dat zoeken we op', 'daar kom ik graag op terug' zegt. Veel mensen geloven echter liever dat, of doen alsof, ze iets precies weten; ook als dat niet helemaal – of helemaal niet – zo is. Liever bluffen dan onzeker overkomen, lijkt dan het motto.

Persoonlijk ben ik dol op mannen (en vrouwen) die heel veel weten maar ook makkelijk kunnen zeggen dat ze iets niet weten. Want juist daarvoor is inzicht en zelfvertrouwen nodig. Aan iets echt begrijpen en doorgronden gaat veel studie, vragen en ervaren vooraf. Blijvende verwondering, nieuwsgierigheid, bescheidenheid en openheid zijn daarvoor de belangrijkste randvoorwaarden, denk ik. En dat weet ik bijna zeker. ■

KARIN LEEUWENHOEK IS THEOLOOG, VINOLOOG EN COMMUNICATIEWETENSCHAPPER. ZE HEEFT NEGENTIG ITALIAANSE OLIJFBOMEN, MAAR HOUDT VOORAL VAN WIJN - EN EROVER FILOSOFEREN. ZIE OOK HAAR WIJNBLOG VINOBLOGIE.NL

